

— Нека стои тукъ тя, споменъ е това... па не се знае, може пакъ да потрѣбва.

И ето че потрѣбва. Гледамъ я сега, разпорена на парчета — на парчета, нова, и все така лъскава. И мирише на хубаво. Ехъ, че панталони ще станатъ!

Хвъркнахъ къмъ шивачницата. Взе ми мърка бай Мито, и тате ме подкани да си ходимъ.

— Азъ ще стоя тукъ.

— Хм — позасмѣ се той — ама [ти мислишъ, че сега ли [ще станатъ. Охо, има [да чакашъ баре два-три дни.

— Нищо, ще чакамъ.

— Ама прѣчишъ тукъ на хората да си работятъ... Тъ иматъ сега много работа.

— Нѣма да ни прѣчи, нѣма — позасмѣ се бай Мито — море, ще го караме да помага, какво!...

Бѣше въ сжбота срещу Великдень.

Камбаната заудря весело. Селото се разшумѣ предпразднично. Азъ припнахъ къмъ шивачницата.

На окачалката висѣха едни лъскави панталонки, съ кантове червени, отстрани издути, а надолу тѣсни, като на офицеритѣ. Очитѣ ми свѣтнаха. Стояхъ разтреперенъ до вратата и само гледахъ.

— Какво ги гледашъ? — сепна ме бай Мито.

Сърдцето ми като пестникъ зашиба отвжтре по гърдитѣ. Ако да нѣмаше бай Мито, бихъ смъкналъ веднага тия вехтории отъ мене и бихъ обулъ новитѣ, но той — старъ човѣкъ — бѣше ме срамъ да се събувамъ. Наведохъ глава и загледахъ панталонитѣ изподъ очи.

— Ха-де, — подвикна ми той — или се срамувашъ?

Срамъ обагри още повече бузитѣ ми, задуши ме, та нищо не можахъ да кажа. Той се позасмѣ, па откачи панталонкитѣ и, като ми ги метна презъ рждетѣ, каза: